

† Ιωάννου Φουντούλη,
Καθηγητή Λειτουργικής και Ομιλητικής
της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ.

Σε λίγους πιστούς είναι γνωστή η εορτή αυτή. Εκτός από τους ιερείς και μερικούς άλλους χριστιανούς, που έχουν ένα στενότερο σύνδεσμο με την Εκκλησία μας, οι περισσότεροι δεν γνωρίζουν καν την ύπαρξή της. Λίγοι είναι εκείνοι που εκκλησιάζονται κατ' αυτή και οι περισσότεροι δεν υποπτεύονται καν, ότι την Τετάρτη μετά την Κυριακή του Παραλύτου πανηγυρίζει η Εκκλησία μία μεγάλη δεσποτική εορτή, την εορτή της Μεσοπεντηκοστής. Και όμως κάποτε αυτή η εορτή ήταν η μεγάλη εορτή της Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως και συνέτρεχαν κατ' αυτή στον μεγάλο ναό πλήθη λαού.

Δεν έχει κανείς παρά να ανοίξει την Έκθεση της Βασιλείου Τάξεως του Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου για να δει το επίσημο τυπικό του εορτασμού, όπως ετελείτο μέχρι την Μεσοπεντηκοστή του έτους 903 στον ναό του αγίου Μωκίου στην Κωνσταντινούπολη μέχρι δηλαδή την ημέρα που έγινε η απόπειρα κατά της ζωής του αυτοκράτορα Λέοντος σ' του Σοφού (11 Μαΐου 903). Εκεί υπάρχει μία λεπτομερής περιγραφή του λαμπρού πανηγυρισμού, που καταλαμβάνει ολόκληρες σελίδες και καθορίζει με την γνωστή παράξενη βυζαντινή ορολογία, πως ο αυτοκράτορας το πρώτη της εορτής με τα επίσημα βασιλικά του ενδύματα και την συνοδεία του ξεκινούσε από το ιερό παλάτι για να μεταβεί στον ναό του αγίου Μωκίου, όπου θα ετελείτο η θεία λειτουργία. Σε λίγο έφθανε η λιτανεία με επί κεφαλής τον πατριάρχη, και βασιλιάς και πατριάρχης εισέρχονταν επισήμως στον ναό.

Η Θεία Λειτουργία ετελείτο με την συνήθη στις μεγάλες εορτές βυζαντινή μεγαλοπρέπεια. Μετά από αυτήν ο αυτοκράτορας παρέθετε πρόγευμα, στο οποίο παρεκάθητο και ο πατριάρχης. Και πάλι ο βασιλιάς υπό τις επευφημίες του πλήθους

«Εις πολλούς καὶ αγαθούς χρόνους ὁ Θεός αγάγοι την βασιλείαν υμῶν» καὶ με πολλούς ενδιάμεσους σταθμούς επέστρεφε στο ιερό παλάτι.

Αλλά καὶ στα σημερινά μας λειτουργικά βιβλία, στο Πεντηκοστάριο, βλέπει κανείς τα ίχνη της παλαιάς της λαμπρότητας. Παρουσιάζεται σαν μία μεγάλη δεσποτική εορτή, με τα εκλεκτά της τροπάρια καὶ τους διπλούς της κανόνες, ἔργα των μεγάλων υμνογράφων, του Θεοφάνους καὶ του Ανδρέου Κρήτης, με τα αναγνώσματά της καὶ την επίδρασή της στις προ καὶ μετά από αυτήν Κυριακές καὶ με την παράταση του εορτασμού της επί οκτώ ημέρες κατά τον τύπο των μεγάλων εορτών του εκκλησιαστικού έτους.

Ποιό όμως είναι το θέμα της ιδιορρύθμου αυτής εορτής; Όχι πάντως κανένα γεγονός της ευαγγελικής ιστορίας. Το θέμα της είναι καθαρά εορτολογικό καὶ θεωρητικό. Η Τετάρτη της Μεσοπεντηκοστής είναι η 25η από του Πάσχα καὶ η 25η προ της Πεντηκοστής ημέρα. Σημειώνει το μέσον της περιόδου των 50 μετά το Πάσχα εορτάσιμων ημερών. Είναι δηλαδή ένας σταθμός, μία τομή.

Χωρίς δηλαδή να έχει δικό της θέμα η ημέρα αυτή συνδυάζει τα θέματα, του Πάσχα αφ' ενός καὶ της επιφοιτήσεως του αγίου Πνεύματος αφ' ετέρου, καὶ «προφαίνει» τη δόξα της αναλήψεως του Κυρίου, που θα εορταστεί μετά από 15 ημέρες. Ακριβώς δε αυτό το μέσον των δύο μεγάλων εορτών έφερνε στο νου καὶ ένα εβραϊκό επίθετο του Κυρίου, το «Μεσσίας». Μεσσίας στα ελληνικά μεταφράζεται Χριστός. Άλλα ηχητικά θυμίζει το μέσον. Έτσι καὶ στα τροπάρια καὶ στο συναξάριο της ημέρας η παρετυμολογία αυτή γίνεται αφορμή να παρουσιασθεί ο Χριστός σαν Μεσσίας -μεσίτης Θεού καὶ ανθρώπων, «μεσίτης καὶ διαλλάκτης ημών καὶ του αιωνίου αυτού Πατρός». «Διά ταύτην την αιτίαν την παρούσα εορτή εορτάζοντες καὶ Μεσοπεντηκοστήν ονομάζοντες τον Μεσσίαν ανυμνούμεν Χριστόν». σημειώνει ο Νικηφόρος Ξανθόπουλος στο συναξάριο. Σ' αυτό βοήθησε καὶ η ευαγγελική περικοπή, που επελέγη για την ημέρα αυτή. Μεσούσης της εορτής του Ιουδαικού Πάσχα ο Χριστός ανεβαίνει στο ιερό καὶ διδάσκει. Η διδασκαλία Του προκαλεί τον θαυμασμό, αλλά καὶ ζωηρή αντιδικία μεταξύ αυτού καὶ του λαού καὶ των διδασκάλων. Είναι Μεσσίας ο Ιησούς ἡ δεν είναι; Είναι η διδασκαλία Του εκ Θεού ἡ δεν είναι; Νέο λοιπόν θέμα προστίθεται: ο Χριστός είναι ο διδάσκαλος. Αυτός που ενώ δεν έμαθε γράμματα κατέχει το πλήρωμα της σοφίας, γιατί είναι η Σοφία του Θεού που κατασκεύασε τον κόσμο. Ακριβώς από αυτόν τον διάλογο εμπνέεται μεγάλο μέρος της υμνογραφίας της εορτής. Εκείνος που διδάσκει στο ναό, στο μέσον των διδασκάλων του Ιουδαικού λαού, στο μέσον της εορτής, είναι ο Μεσσίας, ο Χριστός, ο Λόγος του Θεού. Αυτός που αποδοκιμάζεται από τους δήθεν σοφούς του λαού Του είναι η του Θεού Σοφία.

Λίγες σειρές πιό κάτω στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, αμέσως μετά την περικοπή που περιλαμβάνει τον διάλογο του Κυρίου με τους Ιουδαίους «της εορτής μεσούσης», έρχεται ένας παρόμοιος διάλογος, πού έγινε μεταξύ του Χριστού καὶ των Ιουδαίων «τη εσχάτη ημέρα τη μεγάλη της εορτής», δηλαδή κατά την Πεντηκοστή. Αυτός αρχίζει με μία φράση του Κυρίου- «Εάν τις διψά, ερχέσθω προς με καὶ πινέτω· ο πιστεύων εις εμέ, καθὼς είπεν η γραφή, ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσουσιν ύδατος ζώντος». Και σχολιάζει ο ευαγγελιστής· «Τούτο δε είπε περί του

Πνεύματος, ου ἐμελλον λαμβάνειν οι πιστεύοντες εις αυτόν», Δεν ἔχει σημασία, ότι οι λόγοι αυτοί του Κυρίου δεν ελέχθησαν κατά την Μεσοπεντηκοστή, αλλά λίγες ημέρες αργότερα. Ποιητική αδεία μπήκαν στο στόμα του Κυρίου στην ομιλία Του κατά την Μεσοπεντηκοστή. Ταίριαζαν εξάλλου τόσο πολύ με το θέμα τής εορτής. Δεν μπορούσε να βρεθεί πιό παραστατική εικόνα για να δειχθεί ο χαρακτήρας του διδακτικού έργου του Χριστού. Στο διψασμένο ανθρώπινο γένος η διδασκαλία του Κυρίου ήλθε σαν ύδωρ ζων, σαν ποταμός χάριτος που δρόσισε το πρόσωπο της γης. Ο Χριστός είναι η πηγή της χάριτος, «του ύδατος του αλλομένου εις ζωήν αιώνιον», που ξεδιψά και αρδεύει τις συνεχόμενες από βασανιστική δίψα ψυχές των ανθρώπων. Που μεταβάλλει τους πίνοντας σε πηγές· «Ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσουσι ύδατος ζώντος». «Και γενήσεται αυτώ πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον», είπε στη Σαμαρείτιδα. Που μετέτρεψε την έρημο του κόσμου σε θεοφύτευτο παράδεισο αειθαλών δένδρων φυτευμένων παρά τας διεξόδους των υδάτων του αγίου Πνεύματος. Το γόνιμο αυτό θέμα έδωσε νέες αφορμές στην εκκλησιαστική ποίηση και στόλισε την εορτή της Μεσοπεντηκοστής με εξαίρετους ύμνους.

Αυτή με λίγα λόγια είναι η εορτή της Μεσοπεντηκοστής. Η έλλειψη ιστορικού υπόβαθρου της στέρησε τον απαραίτητο εκείνο λαϊκό χαρακτήρα, που θα την έκανε προσφιλή στον πολύ κόσμο. Και το εντελώς θεωρητικό της θέμα δεν βοήθησε τους χριστιανούς, που δεν είχαν τις απαραίτητες θεολογικές προϋποθέσεις, να ξεπεράσουν την επιφάνεια και να εισδύσουν στην πανηγυριζόμενη δόξα του διδασκάλου Χριστού, της Σοφίας και Λόγου του Θεού, της πηγής του ακένωτου ύδατος. Συνέβη με αυτή κάτι ανάλογο με εκείνο που συνέβη με τους περίφημους ναούς της του Θεού Σοφίας, που αντί να τιμώνται στο όνομα του Χριστού ως Σοφίας του Θεού, προς τιμήν του οποίου ανεγέρθησαν, κατάντησαν, για τους ιδίους λόγους, να πανηγυρίζουν στην εορτή της Πεντηκοστής ή του αγίου Πνεύματος ή της αγίας Τριάδος ή των Εισοδίων ή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ή και αυτής της μάρτυρος Σοφίας και των τριών θυγατέρων της Πίστεως, Ελπίδος και Αγάπης.

Πηγή: poimin.gr